

BA NGÀY VỚI QUỲ

Tiểu thuyết

**Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: “Món nợ”**

NGÀY THỨ BA

(Kỳ 25 - Tiếp theo và hết)

Từ sau khi hạ sát Chương, Thiện trở thành kẻ thu “lệ phí bảo vệ” của các nhóm tìm đá đỏ ở đây. Với lưỡi dao nhọn lăm lăm trong tay và khẩu súng ngắn K.54 lấy được của tên Chương, hắn lượn lờ quanh các miệng hố, sẵn sàng đâm chém. Chán ngán với cảnh đó, ba thanh niên trẻ tính kế chuồn. Họ đã bàn định một kế hoạch. Nhưng Chiến đề nghị có nán lại thêm một vài ngày nữa để “thử vận may lần chót”. Và quả nhiên vận may đã đến với họ. Nói đúng hơn, nó chỉ ghé thăm họ trong vài ba tiếng đồng hồ nhưng sau đó đã bắt họ phải trả bằng một cái giá rất đắt.

Buổi chiều hôm đó, Nam bất ngờ tìm được một viên đá đỏ bằng đầu ngón tay. Từ khi dấn thân vào vùng đất nóng bỏng này, đây là lần đầu tiên các chàng trai có được trong tay một viên đá lớn đến như vậy. Và điều đáng nói nhất là viên đá ấy trong suốt và có màu sắc rất đẹp. Khi ấy Chiến cũng ở bên cạnh Nam. Cậu ta gói viên đá vào một tờ giấy bạc năm nghìn đồng còn mới và giấu đi. Rất may mắn là hình như không có ai trong nhóm đào đãi và kể cả gã đại ca biết được điều đó. Ngay tối hôm ấy, họ quyết định ra đi vào khoảng tám giờ ba mươi phút.

Ba chàng trai trẻ lặng lẽ lên đường mà không biết rằng tai họa đã chờ sẵn. Họ đã nhầm khi đánh giá quá thấp khả năng nhận xét của Thiện. Những biểu hiện khác thường của họ đã không qua được cặp mắt cú vọ của hắn. Hắn bí mật bám sát họ và nhảy xổ ra chắn đường ở một đoạn rừng vắng. Với hai tay khoanh trước ngực, hắn hất hàm hỏi ba thanh niên trẻ đang đứng nép vào nhau:

-Chúng mày đi đâu?

-Tụi em về - Thanh nói sau thoáng im lặng - Nhớ nhà quá rồi?...

Thiện gật gù:

-Muôn về, tại sao không xin phép tao?

-Thì bây giờ bọn em xin phép anh - Thanh vẫn nhũn nhặn.

Thiện nhếch mép cười khẩy:

-Được, Vậy là biết điều đấy! Nhưng trước hết phải nôn tất cả những thứ có trong người ra đây? Luật là như vậy.

Một thoáng im lặng căng thẳng trôi qua rồi Nam tiến lên:

-Ba thằng bọn em chỉ còn sáu chục. Xin nộp bốn chục. Hai chục cho bọn em xin để tàu xe với ăn đường.

Thấy Thiện đứng im, Nam tưởng hẳn đồng ý nên cầm tiền bước tới. Thiện bình thản cầm chỗ tiền nhét vào túi đồng thời chộp luôn lấy một vai của Nam. Hắn rít lên:

-Nôn hết ra đây! Nhanh không tao lột da bây giờ!

Rõ ràng tên cướp này sẽ lột sạch của họ một cách không thương tiếc. Nỗi căm giận chọt bùng lên. Nam bất ngờ vung tay đánh bật bàn tay của Thiện đang bấu trên vai mình. Đồng thời, cậu ta dồn hết sức giáng một đòn vào hông hắn. Nhưng Thiện né tránh được ngay. Hắn cười khẩy rồi rút dao, nhảy bổ vào các đối thủ non choẹt của mình...

Trận huyết chiến bùng lên trong một thoáng ngắn ngủi nhưng kết cục thì rất bi thảm: Chiến bị đâm gục ngay tại chỗ. Thanh ôm bụng loạng choạng chui vào một bụi cây. Riêng Nam do nhanh nhẹn hơn nên chỉ bị hai vết thương nhẹ ở hông. Cậu ta cầm đầu bỏ chạy ra đường lớn. Ở đó, Nam xin đi nhờ trên một chiếc xe tải và đi suốt đêm để trở về...

Khỏi phải nói câu chuyện của Nam đã gây nên một chấn động như thế nào. Ngay sau đó, Thùy Dương và bố của Chiến đã tức tốc lên đường tới vùng đá đỏ. Họ đến nơi vào buổi chiều và chập choạng tối thì tìm thấy xác Chiến trong một khóm dứa dại. Riêng về Thanh, cậu em

traï xấu số của Thùy Dương, những người chứng kiến cho biết một kẻ nào đó đã ném xác cậu ta vào nơi đổ đất từ tối qua. Bây giờ ở đó đã có cả một núi đất đê lên trên. Chàng trai mười tám tuổi đáng thương ấy đã vĩnh viễn nằm lại trong nấm mồ chung của những kẻ xấu số đã vĩnh viễn nằm lại ở vùng đất này!

Nghe nói rằng cũng trong buổi sáng hôm ấy, tên Thiện đã bán lại quyền thu lệ phí bảo vệ ở khu vực này cho một tên anh chị khác rồi bỏ đi. Có thể đoán rằng sau khi đã thực hiện vụ giết người và cướp được viên đá đỏ, hắn đã cao chạy xa bay.

Những giọt nước mắt khóc đứa em xấu số đã cạn. Với một lưỡi dao nhọn mua được tại một điểm bán vũ khí ngay trong khu vực này, Thùy Dương bắt đầu truy tìm kẻ giết em mình bằng một niềm tin không lay chuyển và sự ương bướng chỉ có thể có ở phụ nữ. Cô đã đi suốt đêm hôm ấy, đã hỏi thăm hàng chục người. Đến tận nơi đây, cô mới hiểu rằng Nam không hề tô vẽ một chút nào. Vùng đất này quả là đã trở thành hang ổ của sự đam mê bệnh hoạn và tội ác. Cái khát vọng kiếm được nhiều tiền một cách nhanh chóng và dễ dàng đã tiêu diệt phần nhân tính ít ỏi của phần lớn những kẻ đã kéo nhau về đây. Cô đã tận mắt chứng kiến những cảnh trần lột, những vụ cưỡng bức, thanh toán đẫm máu và chỉ có sự may mắn mới có thể giúp cô không trở thành nạn nhân của tội ác.

Cuối cùng thì lòng kiên nhẫn của cô đã được đền bù. Nhờ sự mách bảo của những người đào đá đỏ, Thùy Dương đã xác định được Thiện khi hắn từ một ổ bạc bước ra và bám sát theo hắn ra thị trấn huyện. Ở đây, khi thấy Thiện nhảy lên một chiếc xe chở khách, Thùy Dương cũng lên theo. Vào khoảng mười một giờ trưa, xe về tới bến xe khách liên tỉnh ở thị xã. Sau đó, cô tiếp tục bám theo Thiện trên một chiếc xe khách khác, đi tiếp về Hà Nội...

Về những diễn biến tiếp theo của cuộc truy đuổi âm thầm và quyết liệt ấy, bạn đọc đã biết trong phần đầu của câu chuyện này.

4.

Sau khoảng một giờ đồng hồ hỏi chuyện Thùy Dương và sau đó là với thằng bé Thừa, thượng úy Duy Thành nhận thấy là họ đã trình bày một cách trung thực.

Trong phút tạm nghỉ, người sỹ quan công an lặng lẽ nhìn Thùy Dương. Cô gái này thật liêu lĩnh nhưng thật dũng cảm! Nếu rơi vào hoàn cảnh như vậy, chắc không có mấy người người dám chọn con đường như cô đã chọn. Thông thường, người ta chỉ đến trình báo công an rồi chờ đợi kết quả. Cô gái này không cam chịu như thế. Cô lao vào cuộc, sẵn sàng đi với quỷ và chỉ đến khi xác định đích xác hang ổ của chúng thì mới tìm đến sự giúp đỡ của công an! Những kẻ yếu bóng vía không thể có hành động như vậy. Chỉ có một điều đáng tiếc là trong những lời khai của mình, cả Thùy Dương và Thừa đều không cung cấp được thông tin nào để có thể giúp lực lượng công an lần tìm tới người thanh niên hiện giờ vẫn đang là một trong những ẩn số lớn nhất của chuyên án.

Tiếng chuông điện thoại chọt reo lên, dứt Duy Thành ra khỏi những suy nghĩ. Anh nhắc ống nghe lên. Bất chợt, cặp lông mày của anh bỗng như giãn ra. Anh hỏi bằng giọng mừng rỡ:

-Bắt được rồi hả? Hoàn toàn không chống cự à? Đúng. Đưa đến chỗ tôi ngay...

Khoảng mười phút sau, cửa ra vào bật mở. Hai trinh sát dẫn theo Hưng đã bị khóa tay bước vào. Nhìn thấy anh, Thùy Dương đứng bật dậy:

-Anh Hưng!... Làm sao thế này?

Hưng cũng đã nhận ra cô gái đã cùng đi trên chiếc xe với mình. Anh mỉm cười chào cô và hỏi bằng giọng trách móc:

-Thùy Dương... Hoomk đó, tại sao cô đã hẹn mà không tới?

Cô gái bước tới, đặt tay lên vai anh:

-Em không thể đến được. Ngay tối hôm ấy, em bị chúng nó bắt cóc đem đi nơi khác...

Thượng úy Thành cũng không giấu nổi sự ngạc nhiên khi biết họ đã quen nhau. Vậy mà trong những lời khai, Thùy Dương không hề nhắc đến con người này? Nhất định anh sẽ phải làm sáng tỏ điều này...

PHẦN KẾT

1.

Hung bị bắt ngay khi vừa dắt chiếc xe máy Peugeot 105 bước vào cổng nhà Thiện. Qua lời kể của các nhân chứng, các trinh sát đã nhận ra anh ngay. Điều rất may mắn là Hung không hề chống cự nên không có xô xát xảy ra. Anh vội vã xuất trình thẻ nhà báo và giấy công tác. Tuy nhiên, vì tính chất quan trọng của vụ án, Vũ Long vẫn quyết định khóa tay Hung và đưa về gặp thượng úy Duy Thành.

Ngay sau đó, Ban chuyên án đã tiến hành điều tra, xác minh. Họ biết rằng cũng trong buổi sáng hôm đó, vào khoảng năm giờ ba mươi phút, tên Thiện đã cùng với Dung, tên Cân và một gã “sếp” khác có tên là Duy đã ra đi trên một chiếc xe hơi Toyota biển số xxx. Chúng vào Nghệ-Tĩnh để mua đá quý. Nhiệm vụ của tên Thiện, như chúng ta đã biết là làm vệ sỹ, còn công việc của Dung thì chắc cũng không khác so với một vài trường hợp tương tự. Cô ta sẽ ở những khách sạn sang trọng nhất, sẽ thả sức tiêu xài bạc triệu và buổi tối thì có trách nhiệm chăm sóc thật chu đáo cho hai gã sếp...

Do chưa bắt được tên Thiện, đương nhiên là vụ án chưa thể khép lại. Các trinh sát tiếp tục lên đường. Riêng về trường hợp của Hung và Thùy Dương, với những kết quả đã xác minh, thượng úy Duy Thành quyết định cho phép họ trở về quê ăn tết. Tất nhiên họ sẽ phải có mặt khi được yêu cầu cho đến khi mọi việc đã hoàn toàn sáng tỏ.

Hung và Thùy Dương được gặp lại nhau sau thời gian cách ly. Chàng trai nêu lên nỗi băn khoăn của mình:

-Không hiểu sao tôi vẫn có cảm giác là đã từng gặp bạn ở đâu đó?

Cô gái cười:

-Chả trách người ta nói nhà thơ hay đăng trí! Em học cùng khoá với cái Dung, lại ở cách nó có mấy phòng trong khu ký túc xá. Lần nào anh ra, bọn em chả đến chơi?...

Hung ngó ra trước cái điều đơn giản ấy. Quả là trước đây, mỗi lần anh đến thăm Dung đều có các bạn gái trong lớp đến chơi. Thùy Dương cũng ở trong số đó. Có lẽ do ngượng ngùng trước những cô sinh viên bạo dạn ấy nên Hung đã không dám nhìn kỹ. Bởi vậy, khi gặp cô trên chuyến xe khách ra Hà Nội, anh chỉ cảm thấy quen quen chứ không nhớ rõ là đã gặp Thùy Dương ở đâu? Và cũng chính do học cùng khoá với Dung, Thùy Dương và bạn bè đã chứng kiến sự trượt ngã của cô ta. Như vậy, những lời báo trước của Thùy Dương không có gì là bí ẩn như Hung đã từng nghĩ.

Tuy nhiên, ở đây vẫn còn một điều khó hiểu khác nữa:

-Ngoài chuyện ấy ra, căn cứ vào đâu bạn lại biết trước là tôi sẽ còn gặp tai họa trong chuyến đi này?

Thùy Dương không trả lời ngay. Cô cúi đầu im lặng một lát rồi mới thong thả ngẩng lên:

-Cũng chẳng giấu anh làm gì. Khi đang bám theo tên Thiện, nhận ra anh, em mừng lắm! Em muốn được gặp lại anh để nói tất cả, để nhờ anh giúp đỡ. Một mình em thì chắc chắn không thể làm gì được. Bởi thế em phải tìm mọi cách thu hút sự chú ý của anh. Em tin rằng khi đã biết chuyện, nhất định anh sẽ giúp đỡ em. Mà đây thì lại là một việc rất nguy hiểm. Do đó, em mới báo trước cho anh như vậy!...

Chàng trai im lặng. Lòng tin của Thùy Dương đối với anh - một người chưa quen thân có một cái gì đó vừa ngây thơ nhưng cũng thật chân thành, quyết liệt. Cô muốn kéo anh vào cuộc bằng cách báo trước cho anh những tai họa nếu đi cùng cô! Một phép tính vừa thông minh, vừa táo bạo...

-Vì em mà anh đã gặp những rắc rối. Anh có giận em không?

Thùy Dương hỏi và đặt bàn tay lên tay Hưng. Chàng trai mỉm cười thay cho câu trả lời và nói đùa:

-Thế mà hôm đó anh cứ nghĩ rằng em là một người có khả năng tiên đoán được tương lai kia đấy!...

Họ nhìn nhau và cùng cười. Những tiếng cười bắt đầu đã trở nên nhẹ nhõm hơn dù vẫn còn không ít những trăn trở...

2.

Trưa 29 Tết.

Nhìn thấy Hưng và Thùy Dương sánh bước bên nhau đi tới, ông lái xe có mái tóc muối tiêu đang ngồi trước tay lái vội mở cửa, nhảy xuống. Ông nháy mắt ranh mãnh và reo lên:

-Nhà báo đúng hẹn quá! Mà tại sao đi một nhưng về hai thế này?

Thùy Dương hơi đỏ mặt. Cô chống chế:

-Thì hôm trước cháu cũng đi xe của bác đấy chứ?

Hưng cười. Anh nắm tay thẳng bé Thừa kéo sát vào người mình và nói với ông lái:

-Bác tính thiếu rồi. Đi một, nhưng về ba đây này?

Ông lái ngạc nhiên nhìn thẳng bé đen nhẻm đang ngo ngác nhìn quanh và hỏi:

-Em cậu đấy à? Sao bữa nọ không thấy nhi?

-Vâng, em cháu đấy.

Thùy Dương trả lời thay cho Hưng rồi đưa tay âu yếm xoa lên mái tóc rối bù của thẳng bé. Sáng hôm nay cô đã trao đổi với thượng úy Duy Thành về việc muốn đưa Thừa về làm con nuôi trong gia đình mình. Những thử thách khốc liệt trong những ngày qua đã gắn bó họ với nhau còn hơn cả tình máu mủ. Khi nghe Duy Thành hỏi, thẳng bé gật đầu đồng ý ngay và điều đó khiến cho Thùy Dương rất vui sướng. Từ bây

giờ, đứa trẻ cô độc này đã có một gia đình, có bố mẹ và có chị. Điều đó là rất quan trọng cho tương lai của nó. Ở một góc độ khác, thằng bé sẽ phần nào bù đắp nỗi đau bởi sự mất mát người em trai tội nghiệp của cô...

Ông lái xe giục họ:

-Cô cậu lên xe đi. Xe hôm nay rộng lắm, chỉ có mấy khách thôi. Ngồi ghế hôm trước nhá? Ở đó thoáng hơn. Rồi thỉnh thoảng ta còn nói chuyện. Tôi là rất mê cánh nhà văn nhà báo! Cái nghề làm con chữ là quý hóa lắm!...

Ông lái cười khà khà khiến Hưng bất giác cười theo. Họ lên xe, ngồi vào cái ghế mà hôm trước Hưng đã ngồi cùng với ông khách có chòm râu dê và gã Thiện. “Một sự lặp lại theo vòng xoáy tròn ốc!”- Hưng thầm nghĩ và quay sang Thùy Dương. Cô đang lặng lẽ nhìn đường phố tấp nập bên ngoài qua cửa sổ xe. Và chính giây phút đó, Hưng chợt nhận thấy trong đôi mắt Thùy Dương ngọn lửa ấy vẫn không hề tắt đi. Chỉ có một điều khác là bây giờ ngọn lửa ấy không còn gây cho anh nỗi lo âu đến ám ảnh như trước.

LỜI TÁC GIẢ

Một ngày đầu xuân, tôi đang ngồi ở phòng khách của cơ quan báo tỉnh T. cùng với một phóng viên có tên là Huệ Lan thì một thanh niên trẻ dáng cao lớn, khỏe mạnh nhanh nhẹn bước vào. Huệ Lan vui vẻ:

-Hung hả? Khỏe không?

-Em khỏe anh ạ - Chàng trai có tên là Hưng ấy mỉm cười.

-Hóa ra cái bài phóng sự của cậu về xí nghiệp xe khách ấy cũng không đến nỗi tệ nhỉ? - Huệ Lan nói giọng châm biếm.

-Họ cũng gặp nhiều khó khăn anh ạ- Chàng trai nhẹ nhàng trả lời.

-Thế còn bài phóng sự của tớ? Nhà thơ có nhận xét gì không?

Sau câu hỏi ấy của Huệ Lan, chàng thanh niên nhú mày im lặng một lát rồi mới trả lời:

-Theo ý riêng của em thì bài ấy rất hay. Nhưng có một vài chi tiết chưa hoàn toàn đúng...

-Cậu nói sao? Chưa đúng? Cho ví dụ?

-Vâng... Ví dụ như tên cô gái ấy là Thùy Dương chứ không phải là Thủy. Cô ấy không đi tìm người yêu mà đi tìm đứa em trai tên là Thanh. Chi tiết thứ ba là cô ấy không giết chết ai cả. Còn về cái đoạn kết thì như anh đã viết, cô ấy vẫn còn món nợ đối với kẻ đã giết em trai mình...

-Cậu căn cứ vào đâu mà nói thế? - Huệ Lan kinh ngạc.

-Em đã gặp họ - Chàng trai vẫn nhỏ nhẹ - Nếu anh muốn, em sẽ đưa anh đến chỗ cô Thùy Dương. Nhà cô ấy cũng ở ngay trong thị xã này thôi.

Có lẽ vì tự ái. Huệ Lan không nghe theo lời chàng trai. Nhưng sau đó tôi đã tìm đến gặp Hưng. Anh đã kể cho tôi nghe về mấy ngày phải “đi với quỷ” vừa qua. Đó chính là câu chuyện mà tôi đã kể lại với bạn trong cuốn sách này.

Hưng còn cho biết là đầu tuần sau, anh đã được ông Tổng biên tập cho phép đi cùng với các trinh sát từ Hà Nội đi vào vùng đá đỏ. Ở đó, chính anh cũng đang còn một món nợ...

Và cũng chính bởi vậy, cuốn sách mà các bạn đang cầm trên tay vẫn chưa đi tới phần kết./.

(Hết)

Hà Nội, tháng 7-1991

Đức Dũng